

1943-1944: CNT i oslobođenje Pariza (libcom.org)

Donosimo vam informacije, u sklopu Protunacionalističke kampanje, o ulozi koju su članovi Nacionalne konfederacije rada (C.N.T.) i Anarhističke federacije Iberije (F.A.I.) odigrali u oslobođenju **Pariza** od nacističke okupacije.

Alžirska jugo-istočna fronta, sjeverna grupa, broj, 93D/31, M'Dilla, 12.travanj, **1943**.
Izvadak iz naredbe br. 38.

Pukovnik Delmay od Garenne, zapovijedajući sjevernom grupom jugo-istočne Alžirske fronte diktira: “**Abenza Jesus**, legionar u 3. R-I Elitne grupe za razminiranje, briljantno se istaknuo 7. travnja **1943**. čisteći prolaz pred bojnim tenkovima preko brojnih minskih polja, dokazujući iznimnu hrabrost i potpuno zanemarivanje opasnosti.”
Pukovnik Delmay od Garenne, zapovjednik Sjeverne Grupe jugo-istočne fronte.

Pri kraju španjolskog Građanskog rata i revolucije, **Jesus** se nalazio na madridskoj fronti i nije bio u mogućnosti prijeći u Francusku sve do početka **1941**. U Perpignanu je osuđen na mjesec dana zatvora zbog ilegalnog prelaska granice. Bio je zatvoren u Argelesu, odakle je deportiran u Alžir.

Deveta satnija Druge divizije - La Nueve (Chad, 1941.)

Régiment de marche du Tchad (RMT) - La Nueve

Upravo tamo sam odlučio dobrovoljno služiti za francusko-afrički korpus, s kojim sam i odradio cijelu tunišku akciju. Tada sam se priključio **Pješačkoj brigadi** koja je kasnije postala **Pješačka pukovnija Čada**, te je postala poznata u svim bitkama protiv Rommelovih snaga u Africi. Na kraju Afričkog rata nastavio sam se boriti u oslobodilačkim francuskim snagama. Napustili smo Casablancu 4. travnja **1944**, pristajući u Swanseai 22. travnja. Nakon boravka u mnogim vojnim kampovima, ukrkali smo se na “brod slobode” za Normandiju 31. lipnja. Nakon što me General Leclerc učinio narednikom, s tim činom (koji mi inače ništa nije značio) sam se borio uzduž Francuske i

Njemačke prije ulaska u Pariz, General Leclerc je sastavio **Devetu satniju** („La Nueve“), gotovo potpuno sačinjenu od Španjolaca i C.N.T.-ovaca, i održao sljedeći govor:

„Vojnici Oslobodilačke Francuske i strani borci za slobodu Francuske. Naša Divizija koja se sama zasula slavom u tisućama akcija bi trebala biti prva koja će ući u Pariz. Zato što znam da se nećete povući i da čast držite vrlo visoko u Diviziji, dajem vam naredbu da budete glavna snaga i prvi koji će osloboditi Pariz.“

To je kako se i dogodilo. Bili smo prvi koji su ušli u Pariz. Za prvi top postavljen na Trg Hotel de Ville (gradsku vijećnicu) ja sam bio odgovoran. Zvali smo ga “El-Abuelo” (djed). Tenkovi i oklopna kola su bili “Ascaso”, “Durruti”, “Casa Viejas”, “Teruel”... a na čelu se vijorila španjolska Republikanska zastava uz odobrenje zapovjednika.

Jesus Abenza

Kao što su direktno sudjelovali u oslobođenju Pariza, španjolski anarhisti su sudjelovali u oružanoj borbi protiv Francovog fašističkog režima u Španjolskoj, te su se borili u Francuskom pokretu otpora. U **Drugo diviziji** (2emeDB) generala **Leclerca**, Španjolci su formirali čitave satnije koje su zajedno praktički formirale cijelu bojnu – **Pješačku pukovniju Čada**. Spomenuta je **Deveta satnija**, “La Nueve” kako su je zvali drugovi, koju su gotovo potpuno sačinjavali slobodarski militanti **Nacionalne konfederacije rada** (Confederacion Nacional de Trabajo – C.N.T.) te **Anarhističke federacije Iberije** (Federacion Anarquista Iberica – F.A.I.).

“Španjolski udio u Leclercovoj koloni je bio toliko bitan da je General Leclerc osobno duboko cijenio **Devetu satniju** („La Nueve“) i salutirao je španjolskoj republikanskoj zastavi koju su nosili. To se dogodilo u kolovozu **1943.** godine u blizini Djidjellija. Ova satnija je u cijelosti bila sastavljena od Španjolaca, uključujući i časnike. U drugim satnijama je bilo oko 60 posto Španjolaca... Iskrcali smo se u Francuskoj prvog i trećeg kolovoza **1944.** na obalu Normandije. Tamo su mnogi od nas oboreni, pogotovo na neslavnom zatvaranju “Falaiškog džepa”.... Na groblju u Écouchéu (u Normandiji), veliki broj španjolskih izbjeglica je palo u snažnoj borbi.... Prvi tenkovi koji su ušli nosili su španjolska imena. Pripadnici Oslobodilačkih francuskih snaga mislili su da smo Amerikanci, budući kako smo jako loše govorili francuski, pa je to mogući uzrok zabune. Rekli smo im: “Nismo Amerikanci, nismo Englezi, mi smo Španjolci i izbjeglice”. Ujutro dvadeset i petog približili smo se vojarnama na pariškom Trgu Republike. Mnogo se španjolske krvi prolilo po ruti od gradske vijećnice do Trga.”

V. Echegaraya

Odiseja Druge divizije nije završila u Parizu, već je nastavila s akcijama u Alsaceu i Lorraineu. **Deveta satnija** ("La Nueve") se briljantno istaknula u Moselleu, u oslobođenju Strasbourga 23. rujna, te u bitkama u Njemačkoj, prolazeći kroz koncentracijski logor u Dachau (kojeg su oslobodili Amerikanci), a posljednja stanica bila je zauzimanje Hitlerovog "Orlovog gnijezda" u Berchtesgadenu, gdje su Španjolci prvi ušli. Masivna prisutnost slobodarskih militanata u Drugoj diviziji, posebno u Devetoj satniji, lako bi se mogla objasniti ako uzmemo u obzir da su mnogi od njih smatrali da jednom kada se oslobodi Francuska, doći će red na Španjolsku. Drug Manuel Lozano, kojeg je general Leclerc odlikovao vojnim križem za svoje zasluge u akcijama Devete satnije, objašnjava:

"Pridružili smo se Leclercovoj Diviziji zato što smo očekivali da ćemo nakon Francuske moći osloboditi Španjolsku. U mojoj (Devetoj) satniji, **La Nueve**, svi su bili spremni na pokret s punom opremom. Campos, zapovjednik treće sekcije, bio je u kontaktu s gerilcima nacionalnog sindikata, koji su se borili na Pirinejima. No nacionalni sindikat su preplavili komunisti, i morali smo ih odbiti... Da komunisti nisu bili dominantni, svakako bismo im se pridružili, i ne samo naša satnija, već i sve ostale bojne sa španjolskim izbjeglicama. Imali smo sve spremno. Kamione pune opreme, goriva, otišli bismo sve do Barcelone. I onda, tko zna bi li povijest Španjolske bila drukčija..."

Manuel Lozano

Uvijek s nastavkom borbe u Španjolskoj na umu, drugovi iz **La Nueve** organizirali su sustavno obnavljanje naoružanja na ratištima. Dva polu-gusjeničara su korištena za tu svrhu, i stečena oružja su djelomično skladištena u maloj radionici koju je Manuel Fernandez, ostarjeli militant šumarskog sindikata, postavio nedaleko od Montpeliera, za korištenje u akcijama grupa koje su se infiltrirale u Španjolsku u to vrijeme.

Konačno, mora biti navedeno da su službeni povjesničari generalno bili neobično tihi o ulozi Španjolaca u pokretu otpora, osobito o Leclercovoj vojsci. Od 1946. godine Adrien Dansette je nijekao prisutnost Španjolaca, tvrdeći da su to bili Marokanci! Nikakvog spomena o Španjalcima se ne može naći ni u radovima Lapieffea, Collinsa ili Michaela. Čak i kapetan Raymond Dronne, koji je bio zapovjednik **Devete satnije**, ih slabo spominje u svojoj knjizi o oslobođenju Pariza – dok se u svom dnevniku akcija (koji je umnažan u Španjolskoj, ali nije objavljen na francuskom, koliko nam je poznato) on učestalo, nerijetko i s emocijama, prisjećao tih boraca uglavnom kao pripadnika **C.N.T. - F.A.I.-a**. Je li ta tišina namjerna ili samo slučajnost? U svakom slučaju, sudjelovanje stranaca (bilo oni španjolski ili njemački antifašisti, poljske izbjeglice, židovski borci, alžirski, kanadski ili senegalski pješaci), u borbi za oslobođenje, bilo je sustavno minimalizirano kada nije bilo čisto i jednostavno izbrisano, omogućujući Francuzima da stvore sliku u kojoj su se oni sami izborili za slobodu - teorija koja je lako omogućila uspostavljanje vrlo snažnog nacionalnog konsenzusa i ublažavanje stupnja suradnje s nacističkim okupatorima.

Prijevod: Irena B.

Izvor: libcom.org